

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број пет

Докле? Пети печат

Jeff Pippenger

2025-12-07

Када се „светлост за то време да“ она се или „прима“ или „одбацује“. Раздвајање које се извршава када се светлост уведе дело је вечног јеванђеља, које обухвата не само запечаћење Божјег народа, него и одвајање пшенице од кукоља. Завршни процес испитивања и раздвајања започео је 11. септембра, када пророчко питање гласи: „докле?“, а пророчки одговор је: „до недељног закона“. Последње помињање симбола „докле“ налази се у петом печату у књизи Откривења.

И када отвори пети печат, видех под жртвеником душе оних који беху побијени за реч Божију и за сведочанство које држаху; и повикаше јаким гласом говорећи: Докле, Господе, свети и истинити, не судиш и не освећујеш крв нашу на онима што живе на земљи?

И свакоме од њих дадоше се беле хаљине; и би им речено да отпочину још мало времена, док се не наврше и њихови саслужитељи и њихова браћа, који имају бити побијени као и они. Откривење 6:9–11.

Надахнуће ставља одговор на питање „докле“, које постављају „душе побијених“, у будућност, када се употпуни друга група папских мученика. То започиње при недељном закону, и из тог разлога сестра Вајт поистовећује осамнаесто поглавље Откривења са испуњењем друге групе мученика. У првих пет стихова постоје два „гласа“; први глас означава 11. септембар, а други глас позива људе и жене да изађу из Вавилона при недељном закону. Сестра Вајт поистовећује симбол „докле“ у петом печату са првих пет стихова осамнаестог поглавља Откривења како би оцртала раздобље од 11. септембра до недељног закона. Тежиште није на одвајању и печатењу Божјег народа, већ на суду над папством због убијања мученика из раније историје и оних мученика током кризе недељног закона који чине другу групу папских мученика.

„Када је отворен пети печат, Јован Откривалац је у виђењу видео под олтаром мноштво оних који су били погубљени због Речи Божје и сведочанства Исуса Христа. После овога уследили су призори описани у осамнаестој глави Откривења, када су они који су верни и истинити позвани да изађу из Вавилона. [Откривење 18:1–5, наведено.]“ Manuscript Releases, volume 20, 14.

U drugom odlomku, gde ona poistovećuje mučenike petog pečata i buduću, drugu skupinu mučenika koja se upotpunjuje u krizi zakona o nedelji, ona kaže da bi se ti prizori „nalazili u jednom razdoblju vremena u budućnosti“. Dva glasa iz Otkrivenja osamnaest predstavljaju „razdoblje vremena u budućnosti“. Prvi glas na početku, 11. septembra, a drugi glas kod zakona o

nedelji.

„И када отвори пети печат, видех под жртвеником душе оних који беху побијени за реч Божју и за сведочанство које држаху; и повикаше гласом великим говорећи: Докле, Господару свети и истинити, не судиш и не светиш крви наше на онима што живе на земљи? И свакоме од њих беху дате беле хаљине [Они беху проглашени чистима и светима]; и би им речено да почину још мало времена, док се не наврше и сатрудници њихови и браћа њихова, који има да буду побијени као и они” [Откривење 6:9–11]. Овде су Јовану били приказани призори који нису били стварност у том тренутку, него оно што ће бити у једном будућем временском раздобљу.

„Откривење 8:1–4, наведено.“ Manuscript Releases, том 20, 197.

Sestra Vajt povezuje ispunjenje obrazujućeg nastanka druge grupe mučenika sa budućnošću, a u drugom odlomku ona navodi Otkrivenje 18:1–5, koje prepoznaje jedan glas u prva tri stiha i drugi glas u stihovima četiri i pet. Prvi glas označava 9/11, kada su se srušile velike zgrade Njujorka, a drugi glas je nedeljni zakon, kada se drugo Božje stado poziva da izađe iz Vavilona. U drugom odlomku ona upućuje na osmo poglavlje Otkrivenja i prva četiri stiha, koji prepoznaju otvaranje sedmog pečata, kada se žeravica sa oltara baca na zemlju, što je u skladu sa Pedesetnicom, kada je oganj sišao s neba i obasjao učenike, kao što je bilo obasjano Ilijino dvanaest kamenova i kao što je predstavljeno ognjenim jezicima nad učenicima.

Докле? Захарија и Јован

Колико дуго јесте пророчки симбол временског раздобља од 11. септембра до недељног закона, које је било предочено у причи о гори Кармил, у историји милерита од 1840. до 1844. године, у Мојсијевој историји од осме до десете пошасте, у сведочанству мученика под петим печатом; а у Захарији се поставља питање: „Докле?“ — док се Бог не смиљује Јерусалиму, који је био у Вавилону седамдесет година.

Тада одговори анђео Господњи и рече: Господе над војскама, докле нећеш имати милости према Јерусалиму и према градовима Јудиним, на које си се гневио ових седамдесет година?

И Господ одговори анђелу који говораше са мношвом речима добрим и речима утешним.

И анђео који говораше са мношвом рече ми: Вичи, говорећи: Овако вели Господ над војскама: ревнујем за Јерусалим и за Сион великом ревношћу. И веома сам разгневиен на незнабошце који небрижно почивају; јер се ја бејех мало разгневио, а они потпомогоше невољу. Зато овако вели Господ: вратио сам се Јерусалиму с милошћу; дом мој биће сазидан у њему, говори Господ над војскама, и уже ће се разапети над Јерусалимом. Још вичи, говорећи: Овако вели Господ над војскама: градови моји још ће се изобиљем раширити; и Господ ће још тешити Сион, и још ће избрати Јерусалим. Захарија 1:12–17.

Сестра Вајт непосредно доводи у склад Захаријиних „седамдесет година“ у којима је дословни древни Израел био у ропству дословном Вавилону са хиљаду двеста шездесет

година, од 538. до 1798, током којих је духовни Израел (хришћани) био у ропству духовном Вавилону (римокатолицизму).

„Божја црква на земљи била је заиста у ропству током овог дугог раздобља немилосрдног прогонства, као што су и синови Израилјеви били држани у вавилонском ропству за време изгнанства.“ Prophets and Kings, 714.

Године 1798, на крају хиљаду двеста и шездесет година, стигла је прва од три поруке представљене као анђели у четрнаестој глави Откривења. Друга је стигла 19. априла 1844, а трећа 22. октобра 1844. Историја симболизована питањем „докле“ протеже се од 9/11 до недељног закона, а тај временски период био је предображен на почетку адвентизма у милеритском покрету од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844. Тај период је симболички приказан код Јована Богослова у десетој глави, када Јован поједе књижицу која му је у устима била слатка, али му је у утроби постала горка.

И глас који чух с неба опет проговори са мном и рече: Иди, узми књижицу која је отворена у руци анђела који стоји на мору и на земљи. И отидох анђелу, и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше у мојим устима слатка као мед; и чим је поједох, утроба ми поста горка.

И рече ми: Ваља ти опет пророковати пред многим народима, и племенима, и језицима, и царевима. Откривење 10:8–11.

Историја коју Јован приказује представљена је књигом која је била поједена, јер је то једење представљало како су милерити дошли до разумевања поруке и њихово искуство у објављивању те поруке. Стога, када је Јовану, одмах пошто је та историја изложена, речено да он мора опет пророковати, пророковање које се тиме означава јесте историја од 1840. до 1844. године. Јовану је речено да се милеритска историја од 1840. до 1844. године понавља у историји краја адвентизма. Чим је Јовану речено да он мора опет пророковати, речено му је и да измери храм.

И даде ми се трска налик на штап; и анђеоски стаде, говорећи: Устани и измери храм Божји, и олтар, и оне који се у њему клањају. Али двор који је изван храма остави напољу, и не мери га; јер је дат незнабошцима; и свети град газиће ногама четрдесет и два месеца. Откривење 11:1, 2.

Дело које је Адвентизму поверено после 22. октобра 1844. Јован је представио као мерење или грађење храма, у сагласности са обећањем изложеним у Захарији да ће „опет уже бити растегнуто преко Јерусалима“ — јер ће Господ „још изабрати Јерусалим“. Историја представљена на почетку Адвентизма филаделфијским покретом милеритског адвентизма понавља се на завршетку Адвентизма филаделфијским покретом сто четрдесет и четири хиљаде. При великом разочарању 22. октобра 1844. отпочео је временски период, представљен као „дани гласа седмога анђела“.

Него у дане гласа седмога анђела, кад стане трубити, свршиће се тајна Божја, као што је објавио својим слугама пророцима. Откривење 10:7.

Порука је била слатка милеритима када се исламско временско пророштво о другом тешком суду испунило управо онако како су милерити унапред предсказали пре 11. августа 1840. Порука је постала горка у утроби приликом великог разочарања 22. октобра 1844. Чим Јован заврши са приказивањем историје од 1840. до 1844, бива обавештен да мора поново учинити управо то исто (пророковати). Потом му је речено да измери Јерусалим, и када то учини, он се усклађује са Захаријиним пророштвом о Господњем изабирању Јерусалима. Од 22. октобра 1844. па надаље, пророчка историја је представљена као „дани гласа седмог анђела“. „Дани“ поруке (гласа) седмог анђела (трећег тешког суда) представљају временско раздобље у којем ће Христово божанство бити трајно сједињено са људима који је требало да буду сто четрдесет и четири хиљаде. То дело је било одложено побуном из 1863, а 11. септембра оглашавање седмог анђела (трећег тешког суда) поново је почело да одјекује.

У светој историји Господ је изабрао Јерусалим да тамо постави име Своје, а Његово „име“ јесте Његов карактер. На Јерусалим и Сион указује Захарија када каже: „Ревнујем за Јерусалим и за Сион великом ревношћу“, а потом: „Господ ће још тешити Сион, и још ће изабрати Јерусалим.“ Сион се теши када прими Светога Духа, који је „Утешитељ“. Утешавање Светим Духом отпочело је 9/11, у складу с тим што је Христос дунуо на ученике после Свога силаска са сусрета са Оцем након Свога васкрсења. Пројављивање Светога Духа знатно се умножило на Педесетницу. Тај период отпочео је васкрсењем приноса првина, а завршио се приносом првина на Педесетницу, када је потом сав свет чуо поруку.

Тешите, тешите народ мој, говори Бог ваш. Говорите срцу Јерусалима, и вичите му да се навршила војска његова, да му је безакоње опроштено; јер је из руке Господње примио двоструко за све своје грехе. Исаија 41:1, 2.

Сто четрдесет и четири хиљаде бивају запечаћени када им је „безакоње опроштено“. То се збива непосредно пре закона о недељи, док су уздигнути као пентекостна жртва првина, примајући изливање Светога Духа без мере, као што су ученици били праслика на Педесетницу. Шкропљење дажда које је отпочело 11. септембра постаје пуно изливање у време закона о недељи. У тој историји, од приноса првина 11. септембра до приноса првина у време закона о недељи, када су сто четрдесет и четири хиљаде запечаћени и припремљени као принос да буду подигнути као застава од закона о недељи до завршетка времена милости. Та историја представљена је у прва три стиха Осамнаесте главе Откривења, који објављују пад Вавилона, што је библијски симбол који представља „удвајање“.

И после овога видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. И повика силно јаким гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и постаде станиште демонима, и пребивалиште свакоме нечистоме духу, и кавез свакој нечистој и мрској птици. Јер се вином гнева блуда њезина напојише сви народи, и цареви земаљски с њом блуд чинише, и трговци земаљски обогатише се од силе раскоши њезине. Откривење 18:1–3.

Кроз цело Писмо, удвајање израза или речи представља савршено испуњење пада Вавилона у последњим данима. То је обележје Алфе и Омеге, који увек крај једне ствари приказује почетком једне ствари. Два пада Вавилона представљена су као Нимрод и Валтазар. Нимрод је био почетак Вавилона, када је он био једноставно Вавел. Пад Нимрода представљао је пад Валтазара, а порука другог анђела и анђела из Откривења осамнаест јесте да је пад Нимрода на почетку Вавилона представљао пад Валтазара на крају, јер Алфа и Омега увек крај једне ствари приказује почетком једне ствари.

Нимродова кула беше оборена као симбол његовог пада, и он је предочавао пад Кула близнакиња 11. септембра. Валтазарев пад био је натпис на зиду, који је означио крај седамдесетогодишње владавине Вавилона као првог царства библијског пророштва, те тако предочава пад Сједињених Држава на крају симболичних „седамдесет година“ из Исаије двадесет и три, „према данима једнога цара“, које представљају историју Сједињених Држава од 1798. до недељног закона. Валтазарев натпис на зиду представља тренутак када зид раздвајања цркве и државе пада при недељном закону, што је управо тачка на којој се завршава шесто царство библијског пророштва, као што је и Валтазар био убијен те исте ноћи. Рукопис на зиду јесте закон који је написан да обори зид раздвајања цркве и државе у Уставу.

„Историја“ представљена од 11. септембра до закона о недељи, а потом до затварања времена милости за човечанство и седам последњих зала, јесте историјски период који је у Божјој речи симболизован удвајањем израза или речи. У том периоду Свети Дух се излива, почев од шкропљења од 11. септембра до закона о недељи, а потом пуним изливањем. Христос је Светога Духа представио као „Утешитеља“, који ће, када дође, Божјем народу показати све.

А Утешитељ, Дух Свети, кога ће Отац послати у моје име, Он ће вас научити свему и подсетиће вас на све што вам рекох. Јован 14:26.

Свети Дух се преноси на сто четрдесет и четири хиљаде посредством „златног уља“, које је уједно и „дажд“, а такође и „Утешитељ“. Када је представљен као „Утешитељ“, Свети Дух указује на посебно испољавање Светога Духа.

Божји народ је одувек поседовао Светога Духа када је испуњавао захтеве јеванђеља, али у временима истинског светог пробудења, „као у пређашњим годинама“, када постоји посебно пројављивање Светога Духа за једно заједничко тело, Свети Дух је представљен као Утешитељ. Још важније, том заједничком телу Утешитељ покреће сећање, јер он „све дозива у њихов спомен“. Ово потврђује да они људи који учествују у том пројављивању имају стварно искуство, јер Свети Дух учествује у делатностима њиховог ума, пошто утиче на сам процес мишљења док „све дозива у ваш спомен“.

Људско памћење, заједно са другим саставним елементима као што су расуђивање, интелигенција, разум и савест, сачињава вишу природу човека, коју апостол Павле назива „умом“. Та виша природа је или телесни ум или ум Христов.

Јер је телесно мудровање непријатељство према Богу; јер се не покорава закону Божијем, нити, пак, може. Римљанима 8:7.

Јер ко је познао ум Господњи да би га pouчио? А ми имамо ум Христов. 1. Коринћанима 2:16.

Нижа природа, или тело, састоји се од нервног, емоционалног и хормонског система повезаних са чулима, која су „путеви душе“. Виша природа је замишљена да влада над нижом и као таква је представљена као тврђава; а тврђава је непрестано под нападом чула (ниже природе), и ти се напади изводе против тврђаве кроз путеве који воде у тврђаву. Унутар тврђаве више природе налази се командни центар, или оно што Sister White назива цитаделом. Цитадела је Светиња над светињама у светилишту, које је подељено на два основна дела. Трг је тело, или нижа природа, а да би се ушло у трг, или такође пренела крв у Светињу, било је потребно проћи кроз завесу или вео. Трг је оивичен велима.

Новим и живим путем, који нам је посветио кроз завесу, то јест, кроз тело своје. Јеврејима 10:20.

Светилиште је подељено на два дела: двориште и светилиште. Светилиште је, са своје стране, подељено на два дела, као што је и виша природа. Виша природа се разлаже на две области. Једну од тих области представља Свето место, а другу Светиња над светињама. Свето место представља мисаоне делатности неопходне да би човечанство функционисало, али Светиња над светињама јесте област у којој се сусрећу Бог и човек. Светиња над светињама је престопа дворапа Божја, а они који су обраћени седе на небеским местима са Христом.

И васкрсе нас заједно и посади нас заједно на небесима у Христу Исусу. Ефесцима 2:6.

Стих је узет из одломка у коме је, неколико стихова раније, али сасвим у истом току мисли, Исус засео на небеским местима, као што су и Његов народ.

Коју је показао у Христу, када га је васкрсао из мртвих и посадио с десне стране себи на небесима. Ефесцима 1:20.

Христос и Његов народ седе заједно у Светињи над светињама. Христос је васкрснут, а затим је сео на небесима, и Његов народ је подигнут и посађен у престону дворапу Светиње над светињама. Павле указује да су они који су подигнути у шестом стиху васкрснути из греха у претходном стиху.

И кад бејасмо мртви у гресима, оживе нас заједно с Христом — благодаћу сте спасени — и с Њим нас заједно подиже, и заједно посади на небесима у Христу Исусу. Ефесцима 1:5, 6.

Савршено испуњење одломка из Ефесцима јесу два сведока из Откривења једанаест, једанаест, који васкрсавају, а затим бивају узети на небо као знамење — али и да би били посађени на небеским местима. У Светињи над светињама два сведока представљају човечанство у самој Божјој присутности, а њихово оправдање за то што су тамо посађени

јесте знак који сваки од њих поседује. Тај знак јесте печат Божји, а печат Божји представља да је човек постао једно с божанским, и тај печат је представљен чињеницом да Утешитељ, који је Свети Дух, обитава у Светињи над светињама њихове више природе. Светиња над светињама јесте престоно одаја Божја, где су божанско и људско сједињени, и она представља људски храм чија виша природа укључује Светињу над светињама, где и божанство и човечанство седе заједно.

Изливање „Утешитеља“ представља запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде и означава промену у историји спасења, јер у то време црква прелази из војујуће цркве у победоносну цркву. У то време она прелази из лаодикијског покрета сто четрдесет и четири хиљаде у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. У то време она прелази из искуства седме цркве у искуство шесте цркве, а шеста црква били су милерити. Једна пророчка одлика шесте цркве Филаделфије, онако како се испунила у милеритском покрету, јесте то да она никада није била црква. Била је само покрет све до 1856. године, када су обоје Вајтових тај покрет означили као лаодикијски. Седам година касније основана је законска црква.

Спасоносна промена при недељном закону била је предочена спасоносном променом на Педесетницу, која је означила устоличење Христа као Првосвештеника.

„Педесетничко изливање било је небеска објава да је устоличење Откупитеља извршено. Према Свом обећању, Он је са неба послао Светога Духа Својим следбеницима као знак да је, као свештеник и цар, примио сву власт на небу и на земљи и да је Помазаник над Својим народом.“ Дела апостолска, 38.

Када се позни дажд излије без мере на сто четрдесет и четири хиљаде у време недељног закона, то ће бити „небеска објава“ да је војујућа црква окончана и да је победоносна црква стигла. Христово устоличење на Педесетницу у небеској светињи представља праслику помазања сто четрдесет и четири хиљаде у време недељног закона.

„Педесетничко“ изливање, које је потврдило да је Христос био Помазаник, представљало је Његово помазање у свечаности устоличења на небу; али Он је такође био помазан и приликом свога крштења. Његово крштење (9/11) до Педесетнице (недељни закон) такође је поново представљено три и по године после Његовог крштења Његовом стварном смрћу, погребњем и васкрсењем (празник првина). Према томе, 9/11 је представљен и при Његовом крштењу и при Његовом васкрсењу. Његово симболично васкрсење и Његово дословно васкрсење означавају почетак двеју пророчких линија, од којих се свака завршава на Педесетницу. Обе историје почињу васкрсењем приноса првина.

Али сада је Христос васкрсао из мртвих, и постао првина оних који уснуше. Јер пошто кроз човека дође смрт, кроз човека дође и васкрсење мртвих. Јер као што у Адаму сви умиру, тако ће и у Христу сви оживети. Али сваки у свом реду: Христос првина; потом они који су Христови, о Његовом доласку. 1. Коринћанима 15:20–23.

Христос је принос првине при Своме васкрсењу, означавајући почетак „педесетничког периода“, који се окончава приносом првине на Педесетницу. Христово васкрсење јесте јечам, а пшеница су они који „потом“ „припадају Христу о Његовом доласку“. Они који су „потом“ после Христовог васкрсења јесу „они који припадају Христу о Његовом доласку“, те тако представљају коначно сабирање верних душа на крају света, као што је представљено оним трима хиљадама душа које су биле сабране на Педесетницу.

Овај стих се такође бави васкрсењем у односу на смрт. Смрт је почела с Адамом и прелази на све људе, али то чини „по“ „реду“. У књизи Дела апостолских Петар бележи да, када се тада испуњавала књига пророка Јоила, људи су требало унапред да пошаљу своје грехе на суд, да би били избрисани, када дођу времена освежавања од присуства Утешитеља. Христос у то време није гледао у књиге суда да избрише грех, јер је суд био више од осамнаест стотина година у будућности.

Упут на „свакога човека по његовом реду“ почиње од Адама и тиме означава суд над мртвима од Адама па надаље, све док не дођу времена освежења. Када дође позни дажд, суд прелази са мртвих на живе. У временском раздобљу представљеном тим стихом (од Христовог васкрсења до Педесетнице), од првина јечма до првина пшенице, дажд пада током суда над живима, и док дажд пада, вест представљена даждом раздваја пшеницу од кукоља. У време закона о недељи, што је Педесетница, пшеница више није помешана с кукољем и принос првине пшенице у виду два махана хлеба бива уздигнут. Процес очишћења од 11. септембра до закона о недељи такође је представљен у Малахији три, када Гласник завета чисти и такође прочишћава Левите, и то чини „огњем“. „Огањ“ је симбол вести, као што је представљено језицима огњеним на Педесетницу. У историји која се разматра, раздвајање двеју класа, које производи сто четрдесет и четири хиљаде, а које су два махана хлеба представљена првинама Педесетнице, требало је да буде темељно испечено, јер су они били једини принос који је укључивао обележје греха.

Та два таласна хлеба беху са квасцем, а квасац је симбол греха. Тај квасац беше уништен у огњу пећи, како је представљено огњем топионичара Гласника Завета. Исаија у двадесет седмом поглављу указује на расправу која почиње 11. септембра, коју он назива „дан источнога ветра“. Тај одломак учи да се управо кроз ту расправу окајавају греси Израиља. „Расправа“ је између праве поруке позне кише и свих других лажних порука позне кише које постоје. Порука је „огањ“, и „огањ“ је оно чиме се Гласник Завета служи да очисти и прочисти. Расправа о поруци позне кише уклања квасац из пшеничног приноса првина Педесетнице који се подиже у време недељног закона. Сто четрдесет и четири хиљаде јесу пшенични принос првина Педесетнице, који побеђују оправдањем Његове крви и посвећењем свога сведочанства, јер иако је Реч та која посвећује, она то чини само онда када се реч преноси као порука. Излагање поруке омогућава да сто четрдесет и четири хиљаде живе, а излагање лажне поруке позне кише производи смрт.

И они га победише крвљу Јагњетовом и речју свога сведочанства; и не марише за свој живот до саме смрти. Откривење 12:11.

Сто четрдесет и четири хиљаде следе Христа у побеђивању као што је и Он победио, јер пророчки следе Христа.

Ово су они који се не оскврнише са женама; јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође. Ови су откупљени између људи, као првенци Богу и Јагњету. Откривење 14:4.

Овде се у четвртном стиху четрнаесте главе Откривења сто четрдесет и четири хиљаде означавају као „првине“. Они су такође означени као „девице“, а надахнуће нас је обавестило да прича о десет девица из Матеја двадесет пет приказује искуство адвентистичког народа. Они не само да су „девице“, него нису ни „оскврњени женама“, јер је процес кушања и одвајања, који је произвео сто четрдесет и четири хиљаде, начинио разлику између сто четрдесет и четири хиљаде и „свих“ лажних религија. „Ови“ иду за Јагњетом куда год оно пође, а као приноси првина они морају следити Христа у Његовој смрти, погребњу и васкрсењу.

У Откривењу, у једанаестој глави, једанаестом стиху, два сведока који треба да буду подигнути као застава најпре бивају убијени, а затим после три и по дана васкрсавају као принос првина, као што је био и Христос. Принос првина који је био и јесте Христос укључивао је проливање крви завета да би били откупљени они који су били банкротирали искуством Лаодикеје. У једном стиху (стиху четвртном) изложен је сав овај кратак сажетак различитих линија пророчке светлости повезаних са сто четрдесет и четири хиљаде. И то је изложено у Откривењу 144 руком Палмонија, чудесног бројача. Удвостручење у Светом писму представља историју позног дажда, а позни дажд је оно где и када се Утешитељ излива на Божји народ.

Како су красне по горама ноге онога који доноси добре гласе, који објављује мир; који доноси добре гласе о добру, који објављује спасење; који говори Сиону: Бог твој царује! Стражари твоји подићи ће глас, заједно ће певати; јер ће гледати очи у очи, кад Господ опет доведе Сион. Провалите у радост, певајте заједно, пустолине јерусалимске; јер Господ утеши народ свој, откупи Јерусалим. Господ оголи свету мишицу своју пред очима свих народа; и сви крајеви земаљски видеће спасење Бога нашега. Идите, идите, изађите одатле, не дохватајте се нечистог; изађите из њене средине; будите чисти ви који носите судове Господње. Исаија 52:7–11.

Sion H6726 isto je što i H6725, što znači „osećaj upadljivosti; spomen-stub ili stub vodilja: – znak, naslov, putokaz.” Sion je simbol zastave sto četrdeset i četiri hiljade, i u tom odlomku oni su već primili pozni dažd, jer su već objavili i izneli radosne vesti mira. Isto tako određeno za tu činjenicu jeste to što oni vide „oko k oku”, što predstavlja učenike na Pedesetnicu, jer deset dana pre Pedesetnice predstavljaju period ujedinjenja. Gospod je „utešio” (što predstavlja prošlo vreme), već izvršio tri stvari za one koji donose radosne vesti. On je „utešio svoj narod”, „iskupio Jerusolim” i „ogolio svoju svetu mišicu pred očima svih naroda.”

On je „utešio“ svoj narod 11. septembra, označivši početak procesa ispitivanja iz trećeg poglavlja proroka Malahije, koji se završava u vreme zakona o nedelji, kada podiže zastavu prvina,

prikazanu time što „otkriva svoju svetu mišicu pred očima svih naroda“. On teši, iskupljuje i uzdiže sto četrdeset i četiri hiljade. Dana 11. septembra On teši i započinje proces očišćenja u kojem iskupljuje svoj narod, a zatim ga uzdiže kao zastavu, ili, kako Malahija kaže, „da prinos Judin i jerusalimski bude mio“ „kao u dane stare.“

И седеће као топионичар и прочиститељ сребра; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и Јерусалимов бити мио Господу, као у старе дане и као у пређашње године. Малахија 3:3, 4.

У наредном чланку привешћемо крају наша разматрања о питању „докле“.

„Коме је лопата у руци Његовој, и он ће добро очистити гумно своје, и сабраће пшеницу своју у житницу.“ Матеј 3:12. То је било једно од времена очишћења. Речима истине кукољ се одвајао од пшенице. Пошто су били сувише сујетни и самоправедни да би примили укор, сувише привржени свету да би прихватили живот понизности, многи су се одвратили од Исуса. Многи и данас чине исто. Душе се данас испитују као што су били испитивани они ученици у синагоги у Капернауму. Када се истина непосредно обрати срцу, они увиђају да њихов живот није у складу са Божјом вољом. Увиђају потребу за потпуном променом у себи; али нису вољни да се прихвате дела самоодрицања. Зато се гневe када се открију њихови греси. Одлазе увређени, као што су и ученици оставили Исуса, мрмљајући: „Ово је тврда беседа; ко је може слушати?““ Чежња векова, 392.